

**KINGSTON?
PŘECE NALEVO
OD OXFORDU**

HANA PARKÁNOVÁ-WHITTON

Mladá fronta

MLADÁ FRONTA

**KINGSTON?
PŘECE NALEVO
OD OXFORDU**

HANA PARKÁNOVÁ-WHITTON

Mladá fronta

Copyright © Hana Whitton, 2014
Photography © Paul Whitton, 2014

KAPITOLA PRVNÍ

JAK NÁS POSTIHLA SNĚHOVÁ KALAMITA

Měkké ticho, které se vznášelo nad Kingstonem, mne brzy zrána probudilo. V anglickém Kingstonu, malé více nedaleko Oxfordu, kde jsme se s mým manželem Williamem usadili a kde jsme se po více než deseti letech konečně v očích místních zařadili mezi usedlíky, i když dosud zdaleka ne mezi starousedlíky, panovalo sice obvykle ticho pořád – ale ne takovéhle. Tedy on se ten náš Kingston původně jmenoval Hinston, ale před nějakou dobou se sloučil se sousední vesnicí a dostalo se mu nového jména Kingston. Ostatně stejně jako mému manželovi, pro něhož si nakonec Kingstonští vybrali z jeho tří křestních jmen Williama místo původního Paula.

„U nás se obvykle lidem říká podle prvního křestního jména,“ namítla jsem tehdy, při té změně, poněkud dotčeně.

„To u nás zase ne,“ zasmál mě můj manžel, nyní William, do jedné z barvitých anglických reálií. „Vybrat si můžeš ze tří a někdy i z více křestních jmen. A to ponechávám stranou, že se mnozí oslovují různými přezdívkami.“

„Že se vůbec divím!“ zasmála jsem se jen.

A tak zůstalo u Williama.

Opět jsem se zaposlouchala do ticha, které hýčkalo Kingston jako měkká bavlna.

To, které se momentálně klenulo nad naší vískou, bylo nicméně plné tajuplných dobrodružných příslibů a tlumilo vše jako nadýchaná duchna. Takovéhle ticho panovalo i v pražských Vysočanech, hlučné průmyslové čtvrti, kde jsem kdysi bydlela, když tam začal padat sníh.

Ovšem sníh v Anglii, byť začátkem ledna, to pro mne bylo něco nevídaného. Vánoce jsme měli jako obvykle na blátě a i v předešlých letech utrousil většinou v prosinci nějaký objemný mrak sporadicky jen tu a tam pár neduživých sněhových vloček. Zahradničení, své životní vášni, jsem se tak mohla věnovat prakticky téměř nonstop.

Opatrně jsem se vysoukala z postele, abych neprobudila Williama, tiše za sebou přivřela dveře ložnice a zamířila přes chodbu do protější pracovny, abych zjistila co a jak.

Svažující se střecha nad naším přístavkem se skrývala pod vysokou vrstvou sněhu, bělostného a nedotčeného, stejně jako protější garáž a letitá kůlna, kterou plánujeme už plných deset let přestavět, nebo ještě lépe zbourat. Z olověných mraků táhnoucích se nad krajinou tak nízko, že by se jich člověk mohl jistě dotknout, se bez přestání sypaly nové sněhové vločky. Zahrada i s mou kanceláří na jejím konci se ztrácela v tom bělostném víru jako zakletá pohádková krajina. A stromy připomínaly velké běloskvoucí kytice.

Dolehlo ke mně tichoucké předení, vzdálené a nesku-tečné, tlumené sněhovou izolací. To se z nedaleké farmy vykolébal mohutný červený traktor s valníkem naloženým krmením pro dobytek.

Také v Praze se podobně kamsi vytratil hluk, když začalo sněžit, a změnil se v měkce obalené a nevtíravé zvuky. I autobusy, které se jindy prohnaly křižovatkou mezi Drahohejlovou a Kovářskou ulicí s ohlušujícím řevem, musely na zasněžené a namrzlé vozovce opatrně přibrzdit.

Od vysočanských autobusů jsem asociativně přešla k tomu našemu kingstonskému, který jako jediná dopravní linka představoval životadárnou spojnicí mezi Kingstonem a ostatním světem.

„To jsem teda zvědavá, jestli bude autobus jezdit i za takového počasí,“ řekla jsem si pro sebe.

A potom jsem se zase po špičkách vrátila do ložnice a vklouzla pod příkrývku s pocitem přezimujícího zvířátka, které se právě spěšně vrátilo do svého útulného pelíšku poté, co zjistilo, jaká je venku čina.

Zimní spánek jsem si alespoň tohoto rána mohla ještě dopřát, protože byl první lednový den.

Ten útulný pocit přezimujícího zvířátka neměl mít dlouhého trvání.

William nastavil rádio, které bylo současně též budíkem, tak, aby se něco po sedmé spustilo naplno. To abychom nezaspali. Nějak jsme ten vědeckotechnický krám zapomněli deaktivovat před Silvestrem, a tak mi nyní do polospánku pronikaly vlezle hlasité a hlavně znepokojující úryvky zpráv, které mne posléze probudily.

„Sněhová kalamita... je proto riziko vycházet z domu... Bezpečí domova opouštějte pouze v nejnútnejších a nevyhnutelných případech!“ Poslední hlasatelovu jobovku, která mne dokonale probudila, jsem už vyslechla celou.

Zprudka jsem se posadila na posteli. Neuklidnilo mne ani to, že William podle všeho ve spěchu odhodil přikrývku, když se rozběhl někam dolů. „Panebože, co se asi stalo? Co se to jen může dít!“ zděsila jsem se česky. Ale než jsem se stačila nasoukat do huňatého županu, Williamova dárku k Vánocům, byl už William zase zpátky v ložnici, v rukou podnos se šálky čaje a kávy a nezbytnými sušenkami.

Pobaveně se usmíval, a to mne poněkud uklidnilo, i když skutečně jen poněkud, protože s anglickým „understatement“, tedy zlehčujícím podceňováním pro nás Čechy silně dramatických situací, jsem už učinila svou zkušenost.

Angličané obvykle v případech, jež by našinec označil za totální katastrofu, nonšalantně prohlásí, že jde o drobnou a jistě vbrzku odstranitelnou potíž.

„Co se to, prosím tě, děje?“ zeptala jsem se ho zvědavě a vzala si od něj kávu. Sušenky jsem zdvořile, ale pevně odmítla. To, co udělalo jejich mlsání s už takhle junonskými postavami místních ladies, mi bylo dostatečným varováním.

William mávl pobaveně rukou. „Vypukla sněhová kalámita! Musíš se na to potom podívat v televizi. Výstražnými červenými trojúhelníky se to tam jen hemží! Odpovědné orgány by asi byly nejraději, kdybychom se zdržovali až do tání ve svých příbytcích.“

Zpozorněla jsem. „Napadlo ale sotva pár čísel sněhu!“ namítla jsem. „Tohle by u nás nikdo nebral vážně!“ Na Británii jsem skutečně obdivovala hlubokou úctu k lidskému životu, snahu ochránit každého jedince před kdejakou újmou, ale myslím, že se to někdy poněkud přehánělo. Jako třeba nyní s tím sněhem.

William pokrčil rameny. „No právě. Já vím. Ale co s tím naděláš!“

Zpozorněla jsem ještě víc. Tohle byla první zima, která, byť dosud vzdáleně, připomínala tu pořádnou českou. A mně bylo jasné, že na něco podobného místní, zhýčkaní mírnými, deštivými zimami, asi zrovna připraveni nebudou. „Myslíš, že bude jezdit autobus?“ zeptala jsem se opatrně.

„Cha!“ vyrazil William. „S tím nepočítej! My tu na podobné věci jako sníh moc přichystaní nejsme!“

Na existenci sněžných pluhů a s nimi úzce související sjízdnost vozovek jsem se zeptat neodvážila. Jako pravá česká žena jsem se rozhodla přejít raději od slov k činům.

„Jdu objednat zásoby pro případ, že zůstaneme zasněženi! Dneska sice nepřijedou, ale zítra by už měli fungovat,“ prohlásila jsem pevně a vyrazila pro laptop. Internetové spojení navzdory předpovídanému konci světa dosud fungovalo, a tak jsem bez problémů mohla uskutečnit obvyklý nákup online.

S příjemnou paní řidičkou, nevysokou kulatou padesátnicí jménem Ella, která distribuovala „Potraviny online“, jsem se už dobře znala. Ledva jsem zahlédla její velkou dodávku ozdobenou lákavými zidealizovanými obrázky ovoce, zeleniny, uzenin a sýrů, vyběhla jsem bez ohledu na povětrnostní podmínky z domu, abych jí otevřela branku. Šlo to ztuha, protože i za tu chvíli skutečně stačilo napadnout poměrně dost sněhu. Dotírala na mne myšlenka, že v té předpovědi možná zase tolik nepřeháněli.

„Tak už jsem tady!“ oznámila mi celkem zbytečně Ella. „Udělal jste dobře, že jste si objednala nákup! Jestli bude

takhle sněžit přes noc, nemusím se taky do těch malých vesniček dostat. Protahují zatím jen dálnice,“ hlásila mi.

„Dospěla jsem ke stejnému závěru!“ usmála jsem se na ni. Ten úsměv mi vyšel poněkud křečovitý, protože kromě sněžení začínalo pořádně mrznout a já vyrazila lehkovážně ven do nepohody pouze v džínách a *gilet*, vestičce bez rukávů, která tvořila neoddělitelnou součást venkovského šatníku. „Ukažte, pomůžu vám s tím!“ nabízela jsem se, zmítána jako pokaždé výčitkami svědomí, když jsem sledovala, jak sice korpušentní, ale maličká Ella vyvléká z nitra dodávky můj objemný nákup.

„No to vás nesmí napadnout ani omylem!“ Ella, sice malá, ale zato sporá, už vlekla první plastovou bedničku nakupenou poživatinami k našemu domu. Úslužně jsem jí alespoň otevřela dveře na verandu.

„Složte to tady, Ello,“ požádala jsem ji a potom nákup rozebrala a odnosila postupně do kuchyně. Prázdnou bedničku jsem Elle vrátila a vyměnila ji opět za další plnou. Potom jsem se jí podepsala do malého přenosného počítače na důkaz, že jsem zboží převzala v pořádku, a vzala si od ní účet s fakturou.

Obě jsme se potom starostlivě zahleděly k nebezpečně temné obloze. Z mraků, jež se unaveně, zvolna vlekly těsně nad korunami stromů, se nepřestával sypat sníh. „Doufám, že vás těch roznášek už moc nečeká, Ello,“ poznamenala jsem s obavami. „Já si myslela, že půjde jen o takovou krátkou sněhovou přeháňku, ale vypadá to, že bude sněžit do večera!“

„Mám toho ještě dost, to víte, každý se chtěl pro jistotu zásobit,“ povzdychla si Ella. „No, co s tím člověk nadělá! Nějak to zvládnou!“

„Tak šťastnou cestu! A dávejte pozor!“ varovala jsem ji, i když jsem věděla, že to je zbytečné. Ella byla zkušená řidička.

„Šťastný nový rok!“ křikla už od branky Ella, zamávala mi na pozdrav paží tlustou jako váleček a potom i s tou dárčkou ozdobenou veselými obrázky ovoce a zeleniny zmizela v tančících vločkách.

Williama jsem nachytala v kuchyni, jak si na kuchyňské lince mlsně prohlíží dovezené zásoby. „Koukám, žes mi objednala moje oblíbené sušenky!“ Nesly sice hrdý název *Rich Tea*, což by se se značnou dávkou obrazotvornosti dalo přeložit jako *Labodné čajové*, ale ve skutečnosti připomínaly tuhou lepenku. William je nicméně miloval a s oblibou je mlsal k čaji.

„To víš, láska prochází žaludkem!“ odpověděla jsem mu. Oba jsme se zasmáli, protože jsem mu to české přísloví přeložila doslova a William je také doslova vzal. Podobnými překlady rčení, idiomů a přísloví jsme se bavili od okamžiku, kdy naše osudy před léty svedla dohromady nakladatelská profese.

„Co kdybych rozdělal oheň v krbu?“ obrátil se ke mně William a už se ohlížel po velkém proutěném koši, v němž jsme vedle krbu skladovali polena. „Bude to nejen romantické, ale i praktické.“

„To je skvělý nápad!“ zajásala jsem. Oheň v krbu, to pro mne nepřestával být neotřelý zážitek.

V rychlosti jsem uklidila nákup, vyhrnula se z kuchyně na zadní dvorek a následovala pak Williama do protější kůlny, abych mu pomohla s dřívím. Naše kůlna, to bylo rozlehlé

stavení, v němž by našla útulek početná rodina. Původní majitelé, kteří dům někdy na začátku dvacátého století postavili, zde měli pravděpodobně dílnu. Ta se časem změnila v příjemně prostorné skladiště odložených a dávno nepotřebných věcí, jež však neměl nikdo nějak srdce vyhodit. My ji plánovali už asi deset let zbourat, ale pořád nám k tomu jaksi nezbyval čas – a pak, bylo to doopravdy moc užitečné úložiště všech možných krámů. „Najdeš to určitě v kůlně,“ zněla odpověď, když někdo něco hledal. A také že to tam po půldenním pátrání obvykle nalezl.

Skladovali jsme tu mimo jiné také zásoby dříví, hezky a úpravně vyrovnané podél zdi.

William už mezitím stačil vrchovatě naložit objemný koš polínky a ohlížel se nyní po menších kouscích dřeva a třískách na podpal.

Dříví měl, jako ostatně všechno, úhledně srovnané a roztríděné – velká polena zakrývala ve vzorně vyrovnané hranici celou stěnu hned za dveřmi a vedle nich stály neméně vzorně vyrovnané krabice s menšími polínky a klacíky na podpal.

„Nechceš, pomůžu ti!“ nabízela jsem se ochotně.

„Tak dobře. Vezmi dovnitř tuhle bedničku s třískami na podpal,“ uložil mi William snadný úkol. „A kůlnu pak nezamykej, vrátím se ještě pro uhlí, jen pro případ, kdyby něco!“ nabádal mne.

Přikývla jsem jen. Před pár lety se nám, samozřejmě těsně před zahájením topné sezóny, porouchalo ústřední topení, takže jsme měli s vytápěním celého domu pouze jedním jediným krbem bohaté zkušenosti. Tedy ono se tehdy to topení pouze neporouchalo, ono přímo zkolabovalo, neboť to

byl starý vytápěcí systém, který William milosrdně označil za výdobytek viktoriánské éry, zatímco já ten starý krám zařadila do období Viléma Dobyvatele.

Vybrala jsem jednu z bedniček s třískami, klacíky a malými polínky. Letos se nám podařilo získat dříví do krbu za babku. Na podzim se přes Kingston přehnalo několik silných vichřic, které po sobě zanechaly spousty polomů. Farmář Stevenson v důsledku toho řadu stromů buď přímo pokácel, nebo přinejmenším pořádně prořezal. Mezi místním obyvatelstvem pak rozhlásil, že dřevo ponechá všem jen za odvoz.

Ledva jsme se to doslechli, vyměnili jsme si s Williamem všeříkající pohled a zamířili do kůlny pro potřebné nářadí. Byl by to hřích, nechopit se takové příležitosti!

„Úplně zadarmo a jen za odvoz to nechci,“ oznámil mi William. „Nebylo by to fér. Zaplatím Stevensonovi alespoň nějakou symbolickou sumu.“ A při tom zůstal.

A tak jsme tedy vyrazili na polomy. Na pokácené stromy a prořezané větve ležící podél úzké silničky táhnoucí se od kingstonské Hlavní třídy, asi dvě stě metrů dlouhé dopravní tepny, k nedaleké dálnici byl smutný pohled. Měly dosud svěže zelené a košaté koruny.

Pokácet takový strom, to je skoro jako někoho zabít, napadlo mne.

Zaparkovali jsme auto tak, aby nebránilo v cestě Stevensonovým zemědělským vozidlům, a vyhrnuli se ven.

„Bereme jen větší kusy!“ oznámil mi řízně William, který se ujal vedení naší výpravy se stejnou vervou jako velitel rozhodující bojové akce. „Rozdělíme je tady nahrubo a doma je pak proměníme v otop vhodný do krbu.“

„Rozkaz!“ přistoupila jsem se smíchem na tu hru.

Otočili jsme se pak s plně naloženým autem ještě dvakrát a zadní dvorek zavalili budoucím topivem tak, že vypadal jako dřevařská ohrada.

William si nad tou zásobou paliva zvesela zamnul ruce. „A teď mi už jen zbývá koupit si řetězovou pilu!“ obrátil se ke mně rozradovaně.

A já v tu chvíli zalitovala, že jsem to dřevo na zimu přece jen jako obvykle neobjednala.

Vybavila se mi totiž dávná vzpomínka z dětství, jak jsme u babičky chodívali pro nařezané dřevo na pilu pana Vlašínska, kterého práce s cirkulárkou značně poznamenala a zanechala na něm celoživotní stopy. Můj tatínek se nejednou nabídl, že panu Vlašínkovi s těmi poleny pomůže, a my pak s maminkou, nervy napjaté k prasknutí, jen s hrůzou čekaly na tatínkovo zaječení, které se vmísí do vysokého zpěvu cirkulárky.

Zanechala jsem vzpomínek a s bedničkou otopu vyrazila k domu. Chumelenice ještě zhoustla a za dveřmi se i za tu chvíli vytvořila slušná návěj.

Zatím to ve mně pořád vyvolávalo romantické pocity a zatím jsem pořád to anglické sněžení nebrala vážně.

„Zítř ráno z toho zůstane jenom blátivá břechka, jako ostatně vždycky!“ zabručela jsem si pro sebe a rychle vklouzla do vyhřáté kuchyně.

Sněžit však nepřestalo, ani když se na Kingston začal snášet podvečer, který zbarvil bělostný sníh sametově namodralým odstínem.

„Asi bychom měli odklidit sníh alespoň z příjezdové cesty,“ pronesla jsem do prostoru. „Jinak se zítra nedostaneme ven.“

Vzali jsme si sice ještě pár dní dovolené, ale nehodlali jsme je strávit uvěznění sněhovou kalamitou uvnitř v domě. Už i já jsem totiž v tu chvíli začínala netradiční kingstonskou zimu brát vážně.

„Máš pravdu,“ přikývl William. „A měli bychom se do toho pustit raději hned, než se úplně setmí!“

Vyklouzla jsem na prosklenou verandu přilepenou vpředu k našemu domu, abych tam rozsvítila, protože bychom už nyní na odklizení sněhu viděli jen stěží. Nějakou dobu nám přece jen trvalo, než jsme se na tu akci vypravili. V mžiku jsem měla pocit, jako bych se ocitla v lednici. Měkké, nažloutlé světlo, které se tím mrazivým prostorem rozlilo, sice vytvořilo zdání tepla, ale bylo to zdání klamné. Veranda i se všemi květinami, které jsem do ní na zimu přestěhovala, protože skleník si teprve, ale už určitě příští rok, pořídíme, připomínala loď uvízlou uprostřed zamrzlého moře. Usoudila jsem, že bude lepší vrhnout se do boje s živly zadními dveřmi vedoucími z kuchyně, abych ve svém provizorním skleníku nesnížila teplotu už takhle povážlivě klesající.

Ostrý severák mi ve chvíli, kdy jsem vykročila na zadní dvorek, vmetl se škodolibou radostí do tváře hrst namrzlých sněhových vloček. Zamířila jsem k boudě, k níž už William stačil prohrabat úzkou cestičku, abych se chopila nějakého počistovacího náradí. Zbylo na mne velké koště, protože lopatu na sníh, věc, již získat v Anglii, zemi s lehkovážným přístupem k zimě, představovalo téměř nadlidský výkon, už zabavil William.

Zanedlouho se nám podařilo očistit vycementovanou cestičku táhnoucí se kolem domu. Boji se sněhovou kalamitou jsme oba zcela propadli.

„Co kdybychom odklidili i kus té silnice před naším domem? A taky před příjezdovou cestou našich sousedů? Myslím Pat a Patricka, ne Rustyho se Speedym,“ obrátil se ke mně William, tvář ruměnou a v laskavých hnědých očích veselé ohníčky.

„Hned jdu na to!“ křikla jsem, abych přehlušila vytí vichřice. Myšlenku, že si postavím malého sněhuláčka, která se mne zpočátku zmocnila, jsem v tu chvíli odvrhla jako dětinský nápad.

To už před sebou William, lopatu na sních pevně v obou rukou, sunul hromadu bělostného, nedotčeného sněhu a já za ním zametala šířící se stopu. Za okamžik jsem se otočila k domu. Překročili jsme zlatavý světelný kruh, který se na zasněženou přední zahradu vyléval z verandy. Jeho odlesk se matně zatřpytil na vlhké kůře vzrostlého stromu, který hlídal branku. Před léty jsme zjistili, že se tato letitá dřevina nazývá strom nebes. Pro kingstonský ráj, do něhož jsme se přistěhovali, by se jen stěží našel strom se jménem příhodnějším.

Náš dům zářil do houstnoucí tmy útulným, vítajícím světlem a já náhle zatoužila vrátit se zpátky.

„Nechcete s tím odklizením sněhu pokračovat taky u nás?“ Lehce ochraptělý hlas doprovázený stejně ochraptělým smíchem mne vytrhl z melancholického rozjímání.

Zprudka jsem se otočila. Zasněženým přítím se ke mně blížili Alison s Joem, sousedé z horního konce, kteří se do Kingstonu přistěhovali teprve přednedávnem, a to z jednoho oxfordského předměstí nevalné pověsti. Vlekli s sebou jako obvykle objemnou igelitku, která podezřele pocinkávala. V Kingstonu sice nebydleli dlouho, ale už si tu stačili zís-

kat pověst stejně nevalnou jako to předměstí, z něhož sem přišli. Nebyli sice vyloženě zlí, ale jejich chování bylo v očích Kingstonských asociální – opilecké párty se občas protáhly až do pozdní noci a policie, která předtím do Kingstonu zavítala tak maximálně na bezpečnostní proškolení nebezpečně důvěřivého obyvatelstva, tu nyní nebývala řídkým jevem.

Alison i Joe – nad tím, zda jde o manžele, se vznášely rovněž temné pochyby, a to jim rozhodně v očích konzervativních Kingstoňanů nepřidalo – měli hluboko do kapsy, ale na nějaké té lahvince, jak se nechali slyšet, šetřit nehodlali. Auto nevladli, a třebaže byli jinak líní udělat jeden jediný zbytečný krok, nezaváhali podle všeho ani na chvíli a vydali se za nepohody do vzdáleného malého obchůdku v Southbowu pro tekuté zásoby.

„Necháme si to projít hlavou!“ křikl jim v odpověď se smíchem William, který se mezitím propracoval na příjezdovou cestu našich nových sousedů Pat a Patricka. V domě, který ti dva nyní obývali, se od našeho příjezdu do Kingstonu vystřídalo několik nájemníků, většinou dvojic. Pat a Patrick byli dva intelektuálové, ne nepodobní těm, od nichž jsme my koupili naši usedlost. Byli milí, ale až tragicky nepraktičtí.

„Tak to jo, tak to jo!“ houkl mu v odpověď Joe a jeho chraplavý smích skončil kaskádou přišerného chrchlání, jež by byla jistě ozdobou každé protikuřácké reklamy.

Zamávali jsme pak s Williamem přátelsky dvojici mizející ve vířícím sněhu. Alison s Joem nám zmizet mohli, nikoli však iluminace jejich nedalekého domu – i tady se projevil jejich vkus, který většina místních považovala za silně pokleslý. Předzahradu si totiž vyzdobili desítkami kýčovitých

vánočních neónů a žárovek, což bylo střídým Kingstonským, tolerujícím maximálně krátký řetízek z drobných žároviček, přímo trnem v oku. Na trávníku se tam popásali pestrobarevní neónoví jeleni a koloušci v životní velikosti. Společnost jim dělalo několik trpaslíků. Celou střechu navíc pokrýval vodopád žárovek, imitující na okapech rampouchy. A aby toho nebylo málo, po střeše jim k tomu ke všemu lezl bez přestání nahoru a dolů neónový Mikuláš, tedy Santa Claus, jak se tady říká.

Celá ta výzdoba připomínala sen šíleného cukráře a bohatě v Kingstonu nahrazovala pouliční osvětlení, jemuž jsme se dosud zdárně vyhýbali, dávající přednost měsíčnímu svitu a ničím nerušenému černému sametu hluboké noci.

Zastavili jsme se s Williamem ještě u branky, abychom se pokochali dobře vykonanou prací.

„Myslím, že Rusty se Speedym by si tu cestičku k domovu mohli zamést sami,“ pronesla jsem tak trochu omluvně do prostoru a pohlédla přitom na zasněžený vchod našich druhých sousedů.

Věčně nabručený Rusty, jehož jméno, nebo spíš přezdívka, by se dalo přeložit jako Kakabus, a jeho bratr Speedy, tedy něco jako „Blesk“, což výstižně charakterizovalo jeho rychlost připomínající zpomalený film, byli naši sousedé zleva. Byli to dva excentrici, kteří žili v Kingstonu odněpaměti a jejichž kousky jsme se od prvních dní našeho kingstonského pobytu nepřetržitě bavili. Občas se rozestěhovali, občas se k nim pro změnu nastěhoval jejich neméně excentrický bratr, nadaný lingvista známý pod přezdívkou Bláznivý Viktorék, ale nakonec se zase vrátili k původní sestavě.

„Moje řeč!“ přitakal William.

A pak už jsme se vydali k lákavé, hřejivé záři našeho domova.

Usadila jsem se na velké kožešině před plápolajícím krbem a příjemně se tam vyhřívala. William se uvelebil kousek ode mne v křesle a pustil si v televizi zprávy, abychom drželi krok s nejnovějšími událostmi v zasněžené Anglii. O tom, že sněžilo ve Skotsku a Walesu a patrně také v Severním Irsku, ostatních částech Spojeného království Velké Británie a Severního Irsku, jsme nezapochybovali ani na okamžik.

„Připomíná mi to zimní prázdniny a Vánoce u naší babičky v severních Čechách,“ zasnila jsem se. „S bratřenci jsme tam trávili obvykle pololetní prázdniny a s našimi někdy i Vánoce.“

Pro nás, pro děti, to tehdy bylo naprosto skvělé, a ze vzpomínek na zasněžené Vánoce u babičky jsme pak žily téměř celý rok. Ale když se na to s odstupem let dívám dospělými pragmatickýma očima, musely ty severočeské Vánoce být ze strany mých rodičů dost velká oběť, jakkoli to nikdy nedali ani slůvkem najevo.

Prababička Josefka totiž dostala nedlouho po válce jedinečný nápad a odstěhovala se k nelibosti ostatních členů rodiny do malé vsíky za Děčínem. Vesnici Dobrou připravila zima často i o autobusové spojení, už tak sporadické, takže chystání tamních Vánoc připomínalo spíš přípravy na dlouhodobé obležení. Moje matka vypracovala s babičkou pečlivý plán, kdo co nakoupí a přiveze, protože se na svátky do Dobré sjelo vždy dost příbuzných. K tomu jsme z Prahy vlekli ještě dárky, protože bez těch by děti neměly přece

žádné Vánoce, jak babička kladla matce na srdce. Pokud jsme měli štěstí a nebyli už v den příjezdu, obvykle 23. prosince, zasněžení v Dobré, vydali jsme se ještě dokoupit zásoby do Děčina. Muži, tedy dědeček a tatínek, pak byli ještě vysláni do místního konzumu v Dobré pro těžší břemena jako minerálky s příchutí, pivo a vaječný koňak, který s oblibou mlsala babička. Já se s nimi mohla svézt na sánkách, na kterých pak odtransportovali nákup domů.

Neměli jsme vánoční stromeček, ale vánoční strom, přes dva metry vysokou jedli od pana hajného, dotýkající se huňatou špičkou stropu. Provoněla sladce jídelnu, v níž stála, i vedlejší kuchyň.

Po štědrovečerní večeři jsme se pak odebrali nahoru do pokoje, kde dědeček hrál na harmonium koledy a my k tomu pěli, a pak jsme přikročili k rozbalování dárků. V některé z těchto fází večera se obvykle přerušil proud, ale na to jsme byli připraveni a zbytek večera strávili při svíčkách.

„Jenže tam jsme většinou museli svítit svíčkami, protože sněhu napadlo tolik, že přetrhal elektrické vedení,“ dodala jsem pak.

„Co není, může být!“ zasmál se William.

Domem se rozlehlo zlověstné cvaknutí, sotva to dořekl, a nebyt záře linoucí se z krbu, ocitli jsme se v černočerné tmě.

„Tak vidíš! Přivolalas to tou romantickou vzpomínkou!“ dal se William do smíchu a já se k němu ráda připojila.

Vstala jsem z příjemně vyhřáté kožešiny a po paměti zamířila do kuchyně pro dvě baterky a také pro nějaké svíčky a zápalky.

Posezení při svíčkách u krbu bylo sice výsostně romantické, ale na čaj jsme mohli zapomenout – v Kingstonu ne-

byl zavedený plyn, takže jsme měli všechny spotřebiče elektrické.

Ložnice, kam jsme se posléze odebrali, se zdála ve světle svíček větší a každý kout jaksi tajemnější. Poodhrnula jsem závěsy a vykoukla ven. Kingston tonul v temnotách.

„Pro Alison a Joea to musí být ošklivý šok, když se jim teď přestal po střeše šplhat ten příšerný neónový Santa Claus,“ poznamenala jsem.

„Zato pro jejich sousedy to bude jistě úleva! Od té jejich iluminace muselo být v přilehlém okolí světlo jako ve dne! Nikdo tam toho asi moc nenaspal!“ usoudil William.

„To je pravda,“ přikývla jsem a pootevřela okno. Zaposlouchala jsem se do kingstonského ticha, které nerušilo výjimečně žádné motorové vozidlo. I hluk z nedaleké dálnice, který sem občas zanesl vítr, se nyní vytratil, pohlcený clonou padajícího sněhu.

Byl to zvláštní, téměř neskutečný pocit, jako bychom se ocitli na malém zasněženém ostrůvku.

Zavřela jsem okno a z poličky vedle knihovny vystrachala staré tranzistorové rádio, které jsem si přivezla z Prahy. Snaživě zachraplalo, sotva jsem je spustila.

Zaposlouchali jsme se pak s Williamem do dalších Jobových zvěstí o sněhové kalamitě. Podle mě to ale pořád byla celkem normální zima.

„Bože dobrý! Ti s tím nadělají!“ neudržel se William. „Do rána bude po sněhu, uvidíš!“

Jenže ráno po sněhu nebylo.

Z olověné oblohy se snášely další bělostné vločky.

A proud také dosud nešel.

Opět jsem si vybavila Vánoce u babičky. Ráno tam obvykle začínalo otázkou: „Kdo půjde zatopit?“

Obrátila jsem se k Williamovi a zeptala se ho: „Kdo půjde zatopit?“

„Už je dávno zatopeno! Já byl totiž vzhůru už před hodinou, zatímco někteří z nás ještě vyspávali. A čaj a kávu jsem taky stačil uvařit. Na lihovém vařiči.“

A s tím mi podal můj oblíbený hrníček.

KAPITOLA DRUHÁ

JULIE A DVA ROMEOVÉ

I další dny jsme se pak probouzeli do stejně zasněžených rán, v nichž občas nešel proud. Sníh padat nepřestal. Jen to bezbřehé ticho čas od času rušilo túrování startujících vozidel, nebo lépe řečeno vozidel marně se pokoušejících nastartovat, a sonorní pokašlávání traktorů z horní Stevensonovy farmy, na níž nyní téměř výhradně chovali dobytek, a také z té dolní, na rohu, kde zelinář Bill Lard, vyhaslou dýmku buď v koutku úst, nebo v dlani, řídil jako vždy své agrikulturní akce jako vojenské tažení.

Dnešní ráno nebylo výjimkou a v noci opět vypadl proud.

Vtom lampička na mém nočním stolku několikrát váhavě zablikala, a teprve po chvíli se stejně váhavě rozsvítila.

„Hurá! Jde proud!“ zajásal William, vyskočil z postele a seběhl do kuchyně. „Uvařím čaj a kávu!“ hlásil mi cestou. „Přinesu to nahoru. A sušenky taky!“

Opatrně jsem se vysoukala z postele. V mžiku mě objal mrazivý chlad.

„Teď, když už jsme opět připojeni k síti, se topení jistě brzy spustí a za chvíli tu bude jako v lázni,“ konejšila jsem se planými nadějemi. Temné tušení, že bude všechno jinak, mne nezklamalo – dodávka proudu se přerušila zanedlouho poté, co nám William uvařil čaj a kávu.

Usrkávali jsme nápoje zabalení do přikrývek. Sněžit už přestalo a z poněkud světlejších mraků se konečně prodralo neduživé, vybledlé slunce.

„Mám nápad,“ oznámil mi William. „Co kdybychom si šli zalyžovat. Takováhle příležitost se nám jen tak znovu nenaskytne.“

„Nápad je to dobrý. Jenže si nějak nedovedu představit, jak se v místním kraji řítíme ze zasněžených svahů s větrem o závod,“ poznamenala jsem. Mírný vysočanský kopec Máchalka, kam jsme chodívali v dětství lyžovat, se mi ve srovnání s plochou rovinou, jež nás obklopovala, jevil jako Vysoké Tatry.

A vyrazit si na běžkách, hnali by nás jistě z okolních polí farmáři rozporkou, jak by se vyjádřil můj strýc, sedlák Václav.

„A co faringdonský svah? To je terén pro sjezd jako stvořený!“ prohlásil William s přesvědčivým optimismem.

Tiše jsem se zasmála. Faringdonský vršek, nevysoký kopec, na němž si místní excentrik lord Faringdon vystavěl kuriózní vysokou hradní věž, to byla zanedbatelná vyvýšenina, a nejen ve srovnání s už zmiňovanou Máchalkou. Ale co, mávla jsem nad tím rukou. Bude to příjemné osvěžení. „Tak jo,“ přikývla jsem, ale pak jsem se zarazila. „I když... měla bych asi přece jen nejdřív zajít do kanceláře,“ zahlohlovalo ve mně svědomí. „Přinejmenším ten sníh bych měla odklidit.“

Moje kancelář se nacházela v hezkém velkém domku na druhém konci zahrady. Byl to jeden z důvodů, proč jsme právě tuto nemovitost koupili. Mohla jsem tak začít pracovat „z domova“ a starat se přitom o domácnost a nezbytné vylepšování naší nemovitosti. Časem se má firma příjemně

rozrostla a rozšířila náplň, takže jsem se už nevěnovala pouze překládání jako v prvních dnech. Musela jsem se nicméně starat nejen o plynulý firemní chod, ale také o kancelář jako takovou. „Budu muset odhrabat sníh z cestičky a taky z verandy.“

„To počká, až se vrátíme! Pomůžu ti pak!“ ujistil mne William.

„Tak dobře! Jdu ti pomoci s lyžemi!“ odpověděla jsem a chystala jsem se za ním vydat do garáže, kde jsme skladovali lyžařskou výstroj. V tom mi však zabránilo melodické vyzvání mobilu. Zastavila jsem se na zadním dvorku, ztrácejícím se už zase pod vysokou sněhovou vrstvou, a z kapsy vytáhla mobil, abych odpověděla. Číslo na displeji patřilo sekretářce místní odbočky překladatelské unie, do níž jsem kdysi vstoupila. Lokální skupina překladatelů a tlumočnicků se scházela obvykle čtyřikrát do roka, nebylo-li nic naléhavého. Pomohlo mi to zejména v začátcích, kdy jsem potřebovala poradit v různých smluvních otázkách. Bylo moc příjemné setkávat se s lidmi z celého světa, kteří našli domov v tomto koutě Anglie. Jejich osudy bývaly někdy naprosto fascinující.

„Tak co, nejste tam v Kingstonu odříznuti od světa?“ zahlaholil mi do ucha vždy veselý hlas Rebeccy Wesleyové. Najednou jako by ta ne zrovna vysoká a ne zrovna štíhlá dívka s bujnou hřívou měděných vlasů a tváří postříkanou nazlátlými pihami stála vedle mne.

„Rebecco! Moc ráda vás slyším! No, nedá se tvrdit, že by místní silnice byly zrovna průjezdné! Doufám, že je to u vás v Buckstonu lepší!“

„Co vás nemá! Dneska se odsud do práce nikdo nedostal!“ zasmála se pobaveně Rebecca. „A promiňte, že vás

honím na mobilu, ale ozvala se mi nějaká vaše krajanka. Potřebuje takové ty obvyklé první pomocné rady. Připadala mi trochu ztracená. Myslíte, že byste se jí mohla aspoň chvilku věnovat? Telefon na vás jsem jí rovnou dávat nechtěla. Víím, že v poslední době nevíte, kam dřív skočit!“

„To jste moc hodná, Rebecca!“ Byla jsem jí doopravdy vděčná. Nevyhnula jsem se občasným telefonátům nahodilých návštěvníků, které bývaly o ničem a nikam nevedly a člověka obvykle zastihly ve vypjatém okamžiku, kdy doháněl nějaký horící termín. „Dejte mi na ni číslo, zavolám jí.“

„Pošlu vám ho esemeskou. Jmenuje se Julie.“

„Dobře. Děkuju.“

Pak jsme spolu prohodily ještě pár obvyklých frází, než jsme se rozloučily.

Zůstala jsem potom ještě chvilku stát na dvorku, mobil v dlani. Vybavila jsem si ty první dny po příjezdu do Kingstonu, své první nové životní a pracovní krůčky. Nezvládla bych je, nebýt Williamovy milující opory. Zahleděla jsem se na úzkou cestičku klikatící se zahradou, nyní ztracenou pod sněhem. Moje kancelář, hlídaná vzrostlou borovicí, se na jejím konci choulila pod bělostným příkrovem jako pohádková chaloupka. Neuspořádaná skupinka ukřičených vran, která se usadila v neudržovaných jehličnanech v sousední zahradě patřící Rustymu a Speedymu, s ostrým křikem vzlétla a zakroužila nad střechou vedlejšího domu. Ten se, byť do poledne mnoho nescházelo, dosud nořil do hlubokého spánku. Rusty se Speedym měli totiž přehozený životní rytmus – žili v noci a přes den vyspávali. Probírali se obvykle mezi druhou a třetí odpoledne. William o nich začal šířit, že přes zimu navíc určitě hibernují.

Sněhovou příkrývku na jejich zápraží nehyzdila ani jediná šlápěj a závěsy na oknech byly pečlivě zatažené.

Mobil mi opět pípl v dlani a na displeji se objevila zpráva od Rebeccy.

Zastrčila jsem přístroj do kapsy a vyrazila konečně na pomoc Williamovi.

„Vezmu to dolem,“ oznámil mi William, což znamenalo, že naši vesnici, čítající kolem dvou set obyvatel, objede přes dolní část honosící se onou už zmiňovanou Hlavní třídou.

Opatrně jsme vyklouzali z příjezdové cesty na silnici. Po posypových vozech, natožpak nějakém sněžném pluhu, nebylo ani památky. Musím se přiznat, že mě patriotsky zahřálo u srdce škodolibou radostí – výjimečné povětrnostní podmínky podle všeho nezvládají nejen naši čeští silničáři, jejichž nepřátelé jsou čtyři roční období, jak se otřepaně traduje.

Vozovka, rozježděná mohutnými pneumatikami zbytečně obřích traktorů farmáře Stevensona, který tak chtěl všem ukázat, že drží krok s dobou, začínala nebezpečně namrzat.

Hlemýždím tempem jsme projeli kolem panensky nedotčené příjezdové cesty zimujícího Rustyho a Speedyho a pak minuli domek čilé osmdesátnice Muriel, která už energicky odmetala sníh na cestičce vedoucí k brance. Zastavila se na okamžik, zaclonila si rukou oči, aby lépe viděla, a potom nám vesele zamávala. Krizová situace ji nevyvedla z míry – vlasy měla jako vždy upravené v tuhou trvalou a nezapomněla ani na nevtrlivé nalíčení.

„Tahle Muriel je prostě přímo neuvěřitelná!“ nezdržela jsem se. Muriel se rozhodla nezestárnout – nikdy jsem ji

neviděla neupravenou, účes měla pokaždé jako od kadeřníka a energie na rozdávání. Pozoruhodné bylo i to, že dosud pracovala. Ne snad, že by peníze tak nutně potřebovala. Byla vdova a manžel ji podle všeho stačil dobře zaopatřit. Ráda však neustále vylepšovala svou nemovitost a každý vydělaný a ušetřený obnos obratem investovala do nějakých nových úprav. Chtěla být navíc mezi lidmi a práce v sousedním Longbowu, kde vypomáhala u jedné malé firmy na zkrácený úvazek jako účetní, ji stále nesmírně bavila.

„Ti dva chlapi, Rusty se Speedym, by si z ní měli vzít příklad!“ utrousil William. „Neviděl jsem je už kolik dní!“

„Myslím, že ta tvoje teorie o jejich hibernování se zakládá na pravdě,“ ujistila jsem ho.

William poté vybral pomalu roh kolem zelinářské farmy Billa Larda. Bill, kutící cosi mezi zasněženými bedničkami na zeleninu, které skladoval po celý rok nonstop pod širým nebem na rozlehlém dvoře a na nichž se už značně podepsalo řádění letošních povětrnostních podmínek, na nás křikl: „Že to ale klouže, co? Neměli byste raději zůstat doma, jak nám radili v televizi?“ Mrazem zbrunátnělou tvář měl při těch slovech skutečně plnou vážných obav.

William stáhl okénko a ještě zvolnil. Brzdit se na namrzlé silnici neodvážil. „Kdo se bojí, nesmí do lesa!“ zavolal mu v odpověď, ale moc přesvědčivě to neznělo.

Ocitli jsme se na Hlavní třídě, jak Kingstonští hrdě pojmenovali neširokou a nedlouhou dopravní tepnu vedoucí dolním Kingstonem a spojující jej se světem. Napadlo mě, že měl Bill asi pravdu, když jsem viděla, jak vypadá vozovka tam, a užuž jsem se o to poznání chtěla podělit s Williamem, ale včas jsem svá slova spolkla. Nechtěla jsem, aby si

myslel, že jsem bábovka, která se bojí do lesa, jak se před chvílí vyjádřil.

Většina hezkých domků ze zlatavého cotswoldského kamene a typických venkovských *cottage*, chaloupek s doškovou střechou, které naši Hlavní třídu lemovaly, měla už pečlivě umetená zápraží. Řetízky kroků vedoucí k *village hall*, správnímu centru a jakési radnici, jejíž úlohu u nás plnil pouhopouhý dřevěný srub, svědčily o tom, že se nějaký starostlivý radní přišel podívat, zda je tam vše v pořádku. Vtom se zpoza dřevěné stavby, ozdobené velkou sněhovou čepicí, vynořil Michael, duše Kingstonu a pilíř naší minikomunity. Byl to tichý a nepředstavitelně hodný člověk, asi pětasedmdesátník, s laskavou tváří a moudrýma očima. Zrovna moc toho nenapovídal, zato jeho skutky mluvily za něj. Bez sebe-menšího zaváhání pomohl každému, kdo se ocitl v úzkých, a často anonymně, protože byl skromný a o díky nestál. To on udržoval v dokonalém pořádku trávníky, k nimž se v Kingstonu nikdo jaksi nehlásil, a o zeleň na výzdobu kostela sv. Margaret jsme díky Michaelovi také neměli nikdy nouzi. Připomínal mi tak trochu mého dědečka Bohumila, který považoval i zasloužený odpočinek za lenivou zahálku a podobné lelkování prostě netrpěl.

Michael se do Kingstonu přistěhoval za války, vesnici si zamiloval a už v ní zůstal, i když se nikdy neoženil. Pilnou práci si našetřil na útulný domek na konci vesnice, na návrší svažujícím se téměř až k Temži.

A teď se patrně přišel na vlastní oči přesvědčit, zda někde není třeba jeho pomoci.

Zamávala jsem na něj a pak už jsme pokračovali v jízdě, tedy pokud se to vůbec jízdou nazvat dalo.

Doslimáčili jsme se na konec Kingstonu a zamířili na dálnici vedoucí k Faringdonu. Ta byla už protažená a posypaná, takže jsme se na faringdonském kopečku ocitli cobydup.

Auto jsme zaparkovali pod tím minisvahem. Ten už stačil ožít dětmi i dospělými, kteří se zde hodlali věnovat zimním sportům. Jenže právě jen hodlali. Kopeček, na který jsme se my s Williamem zvládli vyšplhat bez problémů a téměř bez zadýchání, jich totiž většina vzdala. Mnozí z prostého důvodu – neměli na to vhodné oblečení, neboť se na zasněžených svah a do mrazu k tomu vypravili ve svetříku nebo jen tričku.

Dodnes jsem nepochopila, co většinu Angličanů vede k tomu, aby se oblékali tak neadekvátně ročním obdobím a povětrnostním podmínkám. Snad teplý kabát považují za změkčilost, snad hřeší na mírné klima své ostrovní vlasti. Nejednou jsme i na začátku prosince zahlédli na letištích anglické dvojice v sandálech.

Sníh sice cudně skryl, co si na nohy obuli nyní, ale ty sandály se podle mého vyloučit nedaly.

„Tak, a dál nejdu!“ zaslechli jsme zoufalý výkřik jedné matky, která vztekle práskla sáňkami o namrzlý sníh. Měla na sobě jen džíny a vytaháný svetr, který nestačil skrýt její obtloustlé torzo. Její dvě děti, naštěstí pořádně nabalené, sledovaly matčino počínání se zklamanými tvářičkami nakrabacenými k pláči. „Ať si s vámi na ten kopec vyleze tatínek!“

Na mírném vrcholku jsme se nakonec ocitli sami a společnost nám dělalo jen několik psů, kteří utekli svým pánům a vesele se teď proháněli po kluzké krustě a váleli se ve sněhu. Jejich majitelé se je marně snažili přilákat k sobě dolů pod svah.

Musím připustit, že mne rozhled z vrcholku vysmívaného faringdonského kopečku okouznil.

Pod námi se až do dálky ke Kingstonu táhla zasněžená bílá pláň třpytící se ve slunečních paprscích, kterou tu a tam přeškrtyly dlouhé stíny stromů. Vzduch byl čistý a průzračný, prosycený pouze kouřem z krbů. Městečko Faringdon se choulilo ve sněhu nalevo od nás.

Zavřela jsem nakrátko oči a vybavila si vznešenou krásu zasněžené Šumavy, kam jsme jezdívali lyžovat, i romantické a poněkud tajuplné hvozdy severních Čech, kde jsme jako děti trávili pololetky.

„A já budu dole první!“ zvolal s veselou vítězoslávou William a vytrhl mne ze vzpomínek.

„To se ještě uvidí!“ křikla jsem za ním bojovně a vyrazila dolů ze svahu.

Začínalo se už stmívat, když jsme si slíbili: „Tak ještě jednou, naposledy, a jedeme domů!“ Na faringdonském vrchu jsme zůstali sami, i ti pejskové se nakonec nechali odlákat do tepla.

Jenže ten faringdonský kopeček jsme pak sjeli ještě asi desetkrát, než jsme konečně opět zamířili do Kingstonu.

Proud už našťestí šel, když jsme se vrátili. Dům jako by znovu ožil – topení mile předlo, tekla teplá voda a daly se uvařit dokonce čaj i káva. William se nicméně přesto rozhodl rozdělat ještě oheň v krbu.

„Prohrábnu cestičku k té kanceláři, než se úplně setmí,“ oznámila jsem mu, zatímco jsem do sítě zapojila naši elektrickou svítidlu, aby se pořádně dobila. To jen pro případ.

„Měl bych ti s tím pomoci,“ mínil provinile William.

Mávla jsem jen rukou. „Prosím tě, ten kousek nestojí za řeč! A musím také v kanceláři zapnout topení, jinak

to tam strašlivě vymrzne.“ Na prahu jsem se ještě otočila. „A k večeri budeme mít pizzu, souhlasíš?“

„Po odpoledni na faringdonské sjezdovce sním všechno,“ ujistil mě William.

Sníh, který jsem před sebou na cestičce hrnula, tiše pochrupával. Na několika místech jsem v něm objevila drobné tunýlky, které si tu hbitě vyhloubila zvířátka, asi polní hračboši. Připadala jsem si jako barbar, když jsem jim to jejich místní metro takhle neurvale rozkotala.

Veranda před kanceláří zmizela pod navátým sněhem. Vrátila jsem se do kůlny pro koště a pustila se do odmetání té kvapem namrzající bělostné nadílky.

Na chvilku jsem v té činnosti ustala a zahleděla se přes pole před kanceláří, ztrácející se v rychle padajícím soumraku. Táhlo se k Longworthu a sousednímu Longbowu. Mezi holými větvemi starých stromů se tam rýsovala vznešená silueta zámeckého sídla. V několika oknech se už svítilo a v těch, co vedla na západ, se dosud odrážely rudé červánky zvěstující pořádný mráz. Ze zahradnictví, které se prostíralo přímo naproti nám, stoupal kolmo k nebi kudrnatý sloup kouře z ohýnku, na němž tam obvykle pálili suché listí a menší prořezané větve. Zdvihl se lehký, ale ostrý vánek, který odklonil dým na jednu stranu a přivál ke mně hořkou vůni ohničku z dřeva a listí.

Velebné ticho toho okamžiku roztříštilo vyzvánění zvonů z našeho kingstonského kostelíku. To jak tam místní zvoníci nacvičovali na nedělní mši.

Ten okamžik se zdál tak krásný a nedotčený, jako by byl neskutečný, jako bych ho prožívala ve snu.

Světelné čidlo na kanceláři patrně usoudilo, že už nastal soumrak, a hlavně, že je té romantiky dost, a okolí v tu chvíli

olízl nažloutlý kužel elektrického osvětlení.

Vrhla jsem poslední pohled na zasněžené pole, nyní cudně zruřověle odrazem nachových červánků, a potom jsem rychle zamířila do kanceláře.

Elektrické topení vyhrálo prostor poměrně rychle a já se užuž chystala k odchodu, když tu jsem v kapse vedle klíčů nahmatala mobil.

Eseska s kontaktem na českou krajanuku v něm dosud publikovala nepřečtena. Otevřela jsem zprávu a po chvíli usoudila, že bych té dívce jménem Julie měla zavolat a vykročit tak dobrým skutkem, byť s nějakým tím zpožděním, zdárně do nového roku.

„Třeba potřebuje pomoci,“ přemluvila jsem se nakonec. V předtuše, že může jít o delší hovor, jsem raději zamířila k telefonu. Pevná linka už také fungovala. Ne že by sníh vyřadil z provozu i telefonní spojení, ale já si vtípně pořídila aparát s přenosným bezdrátovým sluchátkem, patrně v dětinské snaze napodobit Macha a Šebestovou, a ten vědeckotechnický výtěžek byl rovněž poháněný elektrinou, takže při jejím výpadku nepoužitelný.

Rychle jsem vytukala Juliino číslo.

„Tady Julie,“ ozvalo se v mžiku a česky. Julie tu asi dlouho nepobývala.

„Dobrý den. Já jsem Hana a vaše telefonní číslo mám od Rebecy Wesleyové,“ začala jsem a najednou nevěděla, jak přesně dál. „Říkala, že byste ráda získala nějaké kontakty a informace o možnosti tlumočit nebo překládat,“ nasadila jsem vstřícný tón.

„No to je přímo skvělé, že jste se mi ozvala, Hano! Teda... můžu vám tak říkat? Ona o vás Rebecca mluvila v superla-

tivech, ovšem já bych to s tou familiárností nerada přehnal, i když se tady každý oslovuje křestním jménem, jak už jsem stačila zjistit. I úplně cizí lidi, no prostě nestačím žasnout.“ A Julie ze sebe chrlila dál páte přes deváté a nebyla k zastavení.

Nechala jsem ji česky vymluvit. Napadlo mě, že je asi sama a že se jí stýská.

„Víte, mně ani tak o práci nejde. On mě Derek lehce užíví a slíbil, že mě zaměstná na částečný úvazek ve své firmě, budu-li chtít. Ráda bych se jen sešla s někým, kdo mi trochu pomůže zorientovat se v začátcích.“

„Aha,“ řekla jsem jen. „A kdo je ten Derek, smím-li se ptát?“

Na druhém konci linky se rozhostilo delší ticho. „Je to můj přítel,“ vypravila ze sebe po jistém váhání Julie. Zarazilo mne, že to zní poněkud nerozhodně. To když já se vypravila za Williamem...

Ach Božíčku, uvažuju už jako nějaká rozšafná matrána! okřikla jsem se v duchu. Já byla přece mnohem starší, když jsem se vydala za hlasem srdce až za Kanál, a věděla jsem, co dělám a hlavně co chci! Tahle dívka stojí jistě teprve na začátku životní cesty a neví pořádně, po které stezičce se vydat.

„A jak jste vlastně přišla na mě?“ položila jsem jí konečně otázku, kterou jsem jí měla dát jako první.

Ticho na druhém konci linky nyní jaksi zrozpačitelo. „No, to bylo trochu složitější. Dozvěděla jsem se o vás od Lenky, ale ta se s vámi nikdy nesetkala, zná vás jen z vyprávění Aničky, a ta zase...“ Následoval výčet jmen, z nichž mnohá mně byla povědomá, ale jistá jsem si byla až tím posledním.

„Takže to Jana mě vám práskla!“ dala jsem se do pobaveného smíchu, když se Julie dostala v seznamu jmen až k mé dlouholeté známé.

„Vlastně ano, i když s tou se zase neznám já. Ale víte, jak to chodí. Rozhodila jsem sítě, když jsem hledala spřízněnou krajanskou duši poblíž Oxfordu.“

„Já vím, to jsou ty krajanské tamtamy,“ ujistila jsem ji sice pořád se smíchem, ale v nitru mi už výstražně poblikávalo varovné červené světýlko obav.

S podobnými případy krajanů hledajících chápající oporu jsem už v minulosti udělala pár nemilých zkušeností. Začalo to vždy nevinnou snahou pomoci. Ovšem přísloví, že cesta do pekel je dlážděna dobrými skutky, je skutečně pravdivé. Párkrát jsem tak byla při té krajanské výpomoci téměř zatažena do složité spleti různých rodinných a příbuzenských pří a sporů, před nimiž chtěli dotyční utéci. Skončila jsem pak v nevděčné roli „*agony aunt*“, tedy osoby, na niž by se hodil slogan: „Máš-li něco na duši, svěř se tetě Miluši.“

Ovšem zatím to vypadalo, že si Julie prostě potřebuje s někým v cizině pokecat, jak by se vyjádřila moje česká kamarádka Jana, na niž se Julie odvolala.

Jenže na to já neměla zrovna moc času. Už takhle jsem se užírala temnými výčitkami svědomí, že se nestíhám setkat ani s dobrými známými a přáteli – jako třeba se svou dlouholetou kamarádkou Janet, která mi v prvních dnech mého anglického pobytu vydatně pomohla.

Zarazila jsem se. I Janet si nakonec mohla tenkrát myslet něco podobného o mně, stejně jako já nyní o Julii, a mohla mne zanechat osudu. Neudělala to. A já bych to teď měla oplatit někomu, kdo podobnou pomoc potřebuje.

Zapudila jsem to výstražné červené světýlko kamsi hluboko do podvědomí a zeptala se: „Ale teď mi povězte, jak vám vlastně můžu pomoci.“